

ST.

24. mai 1947
59. årgang
Nr. 17-18

ILAV

Pinsetanker

De ukatolske enten - eller

Strandhogg i Normandie

Det religiøse Spania

Katolske profiler

Der ute

Her hjemme

40
øre

PINSETANKER

Mer enn noengang tidligere ønsker vel vi kristne i dag å dele våre kristne nådegaver med en åndelig og materielt utarmet verden. Vi søker på mange forskjellige måter å gå aktivt inn for kristendommens verdier for å kunne vise menneskene hvor sannhet og fred finnes. Men ofte ser det ut som om vår iver kan virke som en overdreven aktivitet, det ser ut som om den har den motsatte virkning av hva vi ønsker. Hvis dette skjer, da skyldes det vår egen ufullkommenhet og mangel på kjærlighet og forståelse over for våre medmennesker. Vi må aldri glemme at vår nidkjærhet må holde seg på det guddommelige plan og alltid må underkaste seg Guds impulser.

For Gud står ikke passiv overfor våre anstrengelser for å holde oss på den vei som fører til vårt endelige mål, og overfor våre forsøk på å føre andre dit. Han har jo selv skapt vår sjel, og Han har sendt sin Hellige Ånd for å hjelpe den i dens kamp. Da Kristus hadde frelst verden ved sin lidelse og død, fikk den Helligånd som oppgave å fortsette frelsesgjerningen ved å helliggjøre sjelene. Kristus sa til sine disipler: «Talsmannen, den Hellige Ånd, som Faderen skal sende i mitt sted, Han skal lære dere alt og minne dere om alt det jeg har sagt dere.»

Og sikkert er det at vi stadig trenger å bli minnet om det som er Guds mål med menneskene. Vi er så ufullkomne, selv i våre ærligste bestrebelser for å gjøre det som er rett og riktig feiler vi så lett, det finnes så mange feller, så mange vanskeligheter og fristelser som vi ikke greier å unngå. Nettopp

da er det at den Hellige Ånds kraft spiller inn. Hvis vi helt overgir oss til Hans ledelse, vil vi ikke ta feil av middel og hensikt. Den Hellige Ånds nådegaver som vi da blir fylt av, gir oss visshet om dette: visdommens gave, forstandens-, rådets- og styrkens gave, kunnskapens-, fromhetens- og gudsfryktens gave. Når vi eier disse underbare dyder, kan den Hellige Ånd drive oss fremad og gjøre oss virksomme. Vi blir som instrumenter i Hans hånd, det er ikke lenger vi som bestemmer retningen, vi behøver bare å samtykke i Hans gjerning.

Når alt kommer til alt, det som det gjelder er altså bare å ville det som Gud vil. I Hans vilje finner vi det som er Hans bestemmelse med oss alle her på jorden, nemlig å ære og elske Ham og arbeide på at Hans rike skal komme til en lengtende menneskehet. Det hender nok at vi synes at vi ikke på langt nær greier å være så virksomme som vi gjerne ville, men vi skal ikke derfor fortvile eller gå trett, vi skal i alle tilfelle være takknemlige for at Gud i det hele tatt har funnet oss verdige til å få del i Hans evige bestrebelser på å føre menneskene til saligheten. I Den Helligånd blir vi forenet med den guddommelige aktivitet for å frelse verden.

Når vi av hele vårt hjerte søker å gjøre Guds vilje og gir oss inn under den Hellige Ånds ledelse, da blir vi uløselig knyttet til Guds virke i sjelene, og sammen med Ham vil vi oppleve og glede oss over Guds Rikes vekst i verden.

D. M. H.

VÅRE på søn- og helligdager KIRKER

Liturgisk
kalender:

O S L O

St. Olavs kirke, Akersvegen 1.
Soknepresten, telefon 41 41 61.

Fromesse kl. 7.
Stille messe kl. 8,15.
LOW MASS kl. 9,45.
English Sermon.

Høgmesse med preken kl. 11.
Aftengudstjeneste kl. 19.

St. Hallvards kirke, Urtegt. 29.
Fransiskanerne, telefon 68 08 68.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse kl. 10,30
Aftengudstjeneste kl. 17.

St. Dominikus kirke, Neuberggt. 15.
Dominikanerne, telefon 44 23 24.

Fromesse kl. 8,15
Høgmesse kl. 10,30
Kl. 18 Aftengudstjeneste.

Jesu Hjerte kapell, Nyveien 17,
Stabekk.
Soknepresten, telefon 53 77 35.

Fromesse kl. 9,05
Høgmesse kl. 10,45
Aftengudstjeneste kl. 17,45.

Grefsen kapell, Gladsveg 23.
Prestegården, telefon 37 45 90.

Høgmesse kl. 9,30
Aftengudstjeneste kl. 17,00.

Vår Frue Villas kapell, Montebello,
Smestad.
Prestegården, telefon 55 81 21.

Høgmesse kl. 8,30.
Aftengudstjeneste kl. 16,30.

ARENDAL:

St. Franciskus kirke, Tyholmen.
Soknepresten, telefon 2 209.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse 10,45
Aftengudstjeneste.

BERGEN:

St. Paul kirke, Christiesgt. 16.
Soknepresten, telefon 15 410.

Fromesse kl. 8,30.
Høgmesse kl. 11.
Aftengudstjeneste.

DRAMMEN:

St. Laurentius kirke, Cappelens
gate 1.
Soknepresten, telefon 2 019.

Fromesse kl. 8,30
Høgmesse kl. 10,30
Aftengudstjeneste.

FREDRIKSTAD:

St. Birgitta kirke.
Soknepresten, telefon 1 438.

Ottemesse kl. 8,15.
Høgmesse kl. 10,30.
Foredrag med sakramental velsig-
nelse kl. 19.

HALDEN:

St. Peter kirke, Kr. V.s plass 1.
Soknepresten, telefon 1 168.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse kl. 10,30
Aftengudstjeneste.

HAMAR:

St. Torfinn kirke, Torvgaten 113.
Soknepresten, telefon 1 751.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse kl. 10,30
Aftengudstjeneste kl. 18.

HAUGESUND:

St. Josef kirke, Haraldsgt.
Soknepresten, telefon 3 195.

Fromesse kl. 8,30
Høgmesse kl. 11,00
Aftengudstjeneste kl. 18.

HØNEFOSS:

St. Theresia kirke, Vesterntangen
Soknepresten, telefon 266.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse » 10,30
Aftengudstjeneste.

KRISTIANSAND S.:

St. Ansgar kirke, Kirkegt. 3.
Soknepresten, telefon 4 225.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse » 10,30
Aftengudstjeneste kl. 17.

PORSGRUNN:

Vor Frue kirke, Sverresgt.
Soknepresten, telefon 644.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse » 10,30
Aftengudstjeneste kl. 19.

STAVANGER:

St. Svithun kirke, Dronningsgt. 8.
Soknepresten telefon 25 534.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse kl. 10,30
Aftengudstjeneste.

Søndag 25. mai: Pinesøndag. Ep.
Ap. gjerninger 2, 1—11. Ev. Joh.
14, 23—31.

Mandag: Pinsemandag. Ep. Ap.
gj. 10, 34 og 42—48. Ev. Joh. 3,
16—21.

Tirsdag: Dag i oktaven.

Onsdag: Dag i oktaven.

Torsdag: Dag i oktaven.

Fredag: Dag i oktaven.

Lørdag: Dag i oktaven.

Søndag 1. juni: Treenighetssøn-
dag. Ep. Rom. 11, 33—36. Ev.
Mat. 28, 18—20.

Mandag: Marcellinus, Peter og
Erasmus, martyrer † 304.

Tirsdag: Feriedag.

Onsdag: Franciskus Caraccialo,
bekjenner † 1608.

Torsdag: Kristi Legemsfest.

Fredag: Dag i oktaven.

Lørdag: Dag i oktaven.

Søndag 8. juni: Høytideligholdelse
av **Kristi Legemsfest.**

NB. Onsdag, fredag og lørdag
28., 30., 31. mai er imbredager og
derfor faste- og abstinensdager.

SYLLING: St. Hallvard kapell.
Presteboligen, telefon 9 028.

Høgmesse kl. 10,30
Aftengudstjeneste.

TØNSBERG: St. Olavs kapell.
Soknepresten, telefon 2 238.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse kl. 10,30

De ukatolske enten - eller

9.

For eller mot «tidens ånd»?

Ifølge «The Tablet» for 18. januar i år har pave Pius uttalt til en gruppe mennesker som kom for å ønske ham godt nyttår ved årsskiftet at det er utilatelig å være en desertør fra det sosiale og politiske felt. Og som desertør ville han karakterisere den som «enten av forakt eller fordi han er blitt motløs unnlater å delta i landets saker og trekker seg bort fra de slagmarker hvor landets skjebne blir avgjort. Passiviteten er fordømmelig også når den kommer av likegyldighet....»

Disse pavelige ord løser et problem som mange katolikker stiller seg i dag. De ser hvor vanskelig det er å kjempe for kristne idealer i en verden som synes å være gjennomsyret av nyhedensk tankegang. De ser at endog de politikere som kjemper for saker som kristne kan være *enig* i, ofte gjør det ut ifra motiver som ikke er tilstrekkelige (ofte ikke engang *akseptable*) for en kristen. Da kan en bli fristet til å gi opp og ha en klikk trosfeller å trøste seg til mens en lar verden seile sin egen sjø. Det skulle da altså være en uriktig holdning.

Men, kan en da spørre, hvorledes kan en overhodet ha noen sjanse til å virke på tidens åndsliv når det er så ukristent i sit vesen? Enten må vel Kirken ha rett og da må tidens strømninger fordømmes, — eller så er det «tiden» som har rett og da må Kirken reformeres?

Nei. Det er ikke tale om et enten—eller. Paris' erkebiskop, kardinal Suhard, sendte ut et hyrdebrev i fasten hvor han tok opp disse problemene. Her tok han avstand fra to ensidige og derfor uriktige holdninger. For det første er det enkelte mennesker som «svimler ved den moderne tankes erobringer og som har en utilstrekkelig bevissthet om sin tros transcendentale verdi, og forsøker en tilnærming som betyr en oppgivelse av Kirkens lære». Men det er en annen uriktig holdning som kardinalen insisterte mer på. Den vil bevare, ikke bare Kirkens evige sannhet, men også de foreldede former som fjerner den fra tidens liv.

I virkeligheten er det slett ikke noen av grunn mellom Kirkens lære og det som en med et vagt uttrykk kan kalle «tidens ånd». Riktignok er det megen vantro i vår tid, men en må huske på at flertallet av ikke-troende slett ikke *kjenner* kristendommen. I et intervju han ga til det hollandske ukeblad *Sursum Corda* uttalte den samme kardinal følgende: «Vi tror at massenes avkristning kommer av masseuvitenhet, av mangel på opplysning. Vår apostoliske erfaring lar oss ikke i noen tvil om at massene er uvitende om Gud og ikke i opprør mot Ham.» Videre forklarte han at den «pariser-misjon» som var satt i gang likesom enhver annen misjon ganske enkelt tok sikte på å gi opplysning, og at dette arbeidet hadde båret frukter.

En måte å skape tilnærming mellom Kirke og folk på, består altså simpelthen i å gi massene opplysning om Kirkens lære!

Men også innenfor Kirken må det skje en tilnærming, dersom den skal kunne tale i tidens språk og nå ut til moderne mennesker. Her er det blant annet legbevegelsen har sin store oppgave. Det er umulig for en prest hvis han er ikke-fagmann, å sette seg inn i de spesialiserte livsområder som venter på å bli gjennomlyst av religionens sannheter. Det nytter ikke å være from og stor teolog når en skal ta standpunkt til et sosialt eller faglig, administrativt eller medisinsk, juridisk eller litterært stridsspørsmål av mer spesiell natur. En må ha solid fagkunnskap, og først når en har tilegnet seg *den*, kan en anvende de grunnprinsipper en tror på.

Men da kan en også vende tilbake til religionen med viten blant annet om hvorledes den kan ta seg ut i moderne språkdrakt. Legmannsbevegelsen bringer ikke bare religionens lys inn i en rekke livsområder som trenger det. Den bringer også friskt blod til Kirkens prekestoler og beriker Kirkens kunnskap om de mennesker den henvender seg til. Derfor er det tydelig at de land som favoriserer legmanns-apostolatet begynner å få et godt tak på tidens problemer og deres mennesker.

Det nytter ikke å sitte i god avstand fra de nye strømninger som river med seg vår tids mennesker og være redd dem. Da Aristoteles ble en fare for Middelalderens kristne kultur var det mange som rykket tilbake og helst ønsket de kunne holde hans lære borte med vold. St. Thomas derimot gikk den nye lære modig i møte og laget ut av den et våpen som ble så effektivt at vi vanskelig kan forestille oss hverledes Kirken ville sett ut i dag uten det. St. Thomas oppga ikke en tøddel av Kirkens lære, men var på den annen side heller ikke bundet av foreldede former og konvensjoner.

Karakteristisk for situasjonen i dag er det at det ofte er paver og kardinaler som har oversikten og er uredde. Den franske kardinal Saliège sammenlikner i en artikkel i «Temoignage Chrétien» (10/1—1947) de forandringer som foregår i samfunnslivet med de forandringer som bør foregå i menighetslivet for at — som han sier — «menigheten betraktet som en seremoni-fabrikk skal erstattes av menigheten organisert som et levende samfunn som de troende tar del i på en aktiv måte.» Det er tydelig at legmanns-apostolatet vil medføre nye, kristne former for samliv som står i strid med en rekke udemokratiske samfunnsforhold som vår tid heldigvis er ved å legge i graven — samtidig som det nok er en fare for at den kan komme til å skape andre. Men er en altfor redd for samfunnsomveltninger, sier kardinalen, blir en lett forræder. Og det er tydelig

Strandhogg i Normandie

To reisebrev fra frater Hallvard Rieber-Mohn O. P.

1ste brev.

Sagatid og nåtid.

Det var fra den andre siden de kom — våre forfedre. Fra Kanalen trengte de opp Seine-munningen; det frukt-bare, varme og veldyrkede landet kalte på disse råbarkede krigerne fra et fattig og strengt fjelland. Her var rike byer med store handelshus, — og midt ute på landet, uten tårn og volder, vergeløst overfor den minste skare væpnede vikinger lå der klostre med buskap og matforråd, med liturgiske skatter og biblioteker. I den franske middelalderlitteraturens kronikker, hos Abbon og Ermold le Noir kan en lese de grufulleste skildringer om vikingekonger som med en slags barsk humor legger seg syke og botferdige foran porten til den befestede by og ber så tynt om absolusjon og den siste salving, og når så biskopen av et godt kristenhjerte bøyer øret til for å høre skriftemålet, trekker den «syke» et blankt sverd fram fra sengeteppe, hogger hodet av bispen og tar byen med storm.

Men vi kommer den motsatte veg — fra landets indre, fra Paris, og med de fredeligste hensikter. Vi har beundret lysene og konturene nedover i Seinedalen, nikked til pramseilerne som seiler rødvinen ned til Rouen, og sett dystre spor etter et av den annen verdenskrigs voldsomste slag: sprengte bruer, utbrente og sammenstyrte hus, rustne panserbiler. Mørket er alt falt på da vi ruller larmende over en jernbanebru og glir inn i Rouens tusen glimtende lys som lager en levende morild i Seinen.

«Hvem banker så silde...»

Dominikanernes virksomhet i Rouen er bare noen år gammel. I den hardt bomberamte byen var det selvsagt noe av et problem å finne plass, men det har ikke hindret patrene og deres energiske prior i å installere seg provisorisk i et konvent som tidligere har tilhørt klarissene, og som ble sterkt skadet under et av de mange bombeangrep under krigen, da 17 søstre mistet livet under en fløy som styrtet sammen. Her er tusen ting å gjøre —

at han mener: en kommer også til å svike mulige nyvinninger på det rent religiøse felt. Streber en etter middelalderlige samfunnsforhold, kveler en den folkelige katolisisme i fødselen.

La oss slutte med et ord av Pius XII, sagt på Kristi Himelfartsdag for fire år siden: «En kristen sjel som betrakter historien i Kristi Ånd kan ikke trekke seg tilbake mot fortiden, men bare tenke på hvorledes han stadig skal avansere mot framtiden og stadig stige høyere opp.» I sitt hyrdebrev kommenterte kardinal Suhard denne uttalelse slik: «Disse siste ordene tar vi for vår del opp igjen for å si dere så uttrykkelig som mulig: gå framover, arbeid på å bygge denne nye verden. Det står til dere om den skal bli kristen eller ikke.»

Daniel Haakonsen.

Normandies vekslende næringsliv: jordbruk, industri, skipsfart, avspeiler seg i patrenes aktivitet, — snart er de på skipsbesøk, snart i en landsbykirke og snart på arbeidsplassen og i jocistgruppen. Og «frère portier» imponerer og gleder oss storlig med å hilse oss velkommen — på norsk: «God dag, kjære bror!» Her er også ellers mangt og meget som minner om Norge, og kontakten har vært livlig både i middelalder og i maskinalder. Selveste Hellig Olav skal jo være døpt (eller fermet?) her, likesom vi på et torg finner en statue av «Rollon, duc de Normandie» — hvor egen Gange-Rolf fra Ålesund, hvor der for øvrig er en kopi av samme statue. Hva nå den moderne tid angår, så er det naturlig for folk i shipping-bransjen her nede å lære seg litt norsk for å kunne snakke og forhandle med de ikke få nordmenn som i årets løp kommer til Rouen. Det smigrer ens nasjonale forfengelighet litt dette, at folk med et så universelt språk som det franske, finner det nyttig å lære seg norsk. Var det ikke Nordahl Grieg som kalte handelsflåten «Vårt imperium på bølgene»? Unødvendig å si at vi får en hjertelig mottakelse, enda det — som i Bjørnsons dikt — er «silde» at vi «banker på klosterets port» i Rue Joyeuse.

Rouen — en kirkenes by.

Klosteret ligger i den øvre bydel, og utsynet fra cellevinduene neste morgen er imponerende. Det første som fanger blikket er Katedralens slanke, gotiske spir som hever seg fra en hel gruppe bygninger i spissbue-stil, for bare noen skritt fra denne veldige kirken ligger enda to andre middelalderiske gudshus av veldige dimensjoner: St. Ouen og St. Maclou. Lenger nede, nesten borte i tåkedisen, skimter vi alle løftkranene langs Seine-kaiene, og på den andre bredden ser det faktisk ut som om en ny by tar til; en aner store kvartaler med sine kirker. Store skråtak og spisse gavler markerer kronglete, trange gater som snor seg i sikk-sakk mellom åpne plasser, — her og der er der et torg eller en park, noen ganger er det hele kvartaler som er lagt i ruiner av bombekrigen. Rouen gir en inntrykk av en meget «kirkelig» by. Ikke bare ser en spir og hører klokkeklang i nær sagt alle tonehøyder fra den tidligste morgen av, men en møter uavlatelig prester og ordensfolk av de forskjelligste ordener i gatene, og morer seg over småbarnas gode oppdragelse når de bukker og roper «b'jour m'sieur l'abbé!» (!) etter en — noe som er meget sjeldnere i det avkristnede Paris. Og den normanniske folketype har ry for soliditet, religiøst alvor og faglig dyktighet og foretaksomhet, — her er dessuten noe blondt og blåøyet og sindig over menneskene, som minner en meget om Norge.

Katedralen i Rouen er jo et velkjent stykke gotisk arkitektur; kjennerne sier at den står tilbake for Nôtre Dâme de Paris og for katedralene i Chartres og Amiens, men i dette landet hvor spissbue-stilen er født og nådde sin største fullkommenhet, betyr det allikevel at det er

et vidunderlig kunstverk vi befinner oss ansikt til ansikt med. Når en ser den litt på avstand, i den fuktige «dirrende» luften som kommer inn fra Kanalen og gir hele egnen her ganske spesielle lys- og tonevirkninger, forstår en bedre Monets berømte maleri av hovedportalen, hvor alt synes å løse seg opp i flimrende, immateriell uvirkelighet. Tilsynelatende virker den uskadd, alle hovedpartier synes intakte, konturen ubrutt. Men ser en nøyere etter, blir en forferdet over hvor stor skade midtskipet har lidt. Reparasjonene gjør at Katedralen nå er avstengt, bortsett fra et lite sideskip hvor der er innrettet et kapell til bruk for gudstjenester, og hvor de vertikale dimensjonene visst er atskillig større enn de horisontale.

Ved utgangen er der stablet opp en haug bruddstykker fra det siste bombardementet. Der er et demonisk djevlehode som griner opp til oss — sannsynligvis fra en ødelagt dommedagsgruppe — og synes å flire i inderlig ondskap over all denne ødeleggelsens vederstyggelighet. Og våre triste refleksjoner over tidsaldre som bygger gotiske katedraler sammenliknet med tidsaldre som river dem ned, går over i undring og ærefrykt da vi bare 3—4 kvartaler borte trer inn i den annen av Rouens store kirker St. Ouen, som heldigvis er uskadd, og som i middelalderen var klosterkirke for et stort benediktinerabbedi. En blir så bortimot målløs over det kulturoverskudd, både hos Rouens befolkning og hos benediktinerne som tillot reisingen av et slikt gudshus, så å si i Katedralens skygge. Det er ikke bare, og ikke en gang i første rekke en kunstnerisk og økonomisk prestasjon, men framfor alt et gripende vitnesbyrd om en epoke som ikke bare bygget katedraler, men også fylte dem.

Helgen og «Heks».

Og så er Rouen en by med mange minner om St. Jeanne d'Arc, — det var her at engelskmennene fullbyrdet et av historiens uhyggeligste justismord og brente Jomfruen fra Orleans som «heks». Like ved Katedralen har vi sett erkebispepaléet hvor rettssaken mot henne ble fremmet¹⁾, og hvor en noen årtier senere tok saken opp igjen og ga henne oppreisning — post mortem! Og noe av det første en ser når en kommer ut av jernbanestasjonen på høyre bredd er «Le Donjon» — Fangehullet, — et stort rundtårn som er rester av et helt borganlegg hvor St. Jeanne satt fengslet. En kjenner til og med det nøyaktige sted hvor bålet var reist, likesom Tyburn i London ligger det i dag midt i en trafikert gate og er markert ved et kors i brulegningen som visst blir overkjørt av hundre bilhjul i minuttet. Inne på fortauet er det i 20-årene blitt reist en ganske vellykket statue av del Sartre: Vi ga oss litt tid foran det uttrykksfulle, himmelvendte ansiktet, og «knips!» var der en englanderinne som hadde foreviget de «franske» munkes til sitt turistalbum, uten å vite at de var av nordligere opprinnelse enn henne selv. Like i nærheten er der et lite vakker kapell, hvor det er to skritt fra den travleste, larmende gaten i Rouen inn til stillheten foran en liten rød lampe, hvor en kan samle sine tanker om en stor helgen og om den Mester som ga henne kraft til å strekke sine hender kjærtgenede mot flammene.

¹⁾ Aktene fra denne rettssaken foreligger i grundige referater og er et gripende «document humain». Når får vi dem oversatt til norsk?

Promenade i århundrene.

Så går vi systematisk fram for å lære byen godt å kjenne. Fra forstaden Mont Saint-Aignan og fra utferdstedet Nôtre Dame du Beau-Secours har vi ypperlig utsikt. Sistnevnte er et slags fløyfjell, og er ikke alene om å bringe tankene hen på Bergen. Nede i dalbunnen snor Seinen seg i dovne, brede buktninger²⁾ under stålbruene som binder de to bydeler sammen, og langt der borte, 7—8 mil herfra, hvor sølvbåndet går inn i selve horisonten, skulle Le Havre og havet ligge. Så tar vi Rouens «fløybane» ned, stiger av ved katedralen og blander oss i menneskestrømmen gjennom de pittoreske, brulagte gatene med eldgamle bindverkshus og grønne, blyinnlagte småruter, med byporter og buer og klokketårn. Til tross for at bombingene har rasert mange kvartaler, er der ennå hele bydeler hvor eksteriørene har fullstendig middelaldersk preg. Her er verksteder og vertshus med lave tredører og snurrige navner og skilt, og her er de pusigste gatebetegnelser, «Rue de Pardon», «Impasse des hautes mariages», o.s.v. Etsteds er vi inne i Pierre Corneille's hus (han var fra Rouen) og beundrer hans hyggelige peisestue og bibliotek og beskuer med tilbakeholdt pust originalmanuskriptet til hans gripende versifiserte gjendiktning av Thomas av Kempis' Kristi Etterfølgelse, — skrevet med en fast, tydelig skrift og nesten uten en eneste overstryking. I nærheten ligger Palais de Justice, en kjempebygning i sen-gotisk stil på overgangen til nordfransk borgerlig renessanse. Dessverre har bombene lagt store partier i grus.

Under hundre flagg.

Selvsagt må vi se havnen. Nå er en tur gjennom hele havneområdet i Rouen en nokså anstrengende affære, for i motsetning til de fleste kysthavner som er forholdsvis konsentrerte områder, er Rouens havn bygd langs begge Seine-breddene i flere kilometers lengde, og for å tillate nokså store dampere å gå lengst mulig opp elven, er bruene lagt i havnens øverste del, så en må helt tilbake til utgangspunktet om en vil over på den annen bredd. Om en da ikke er så heldig å snuble over en ferjemann som for 50 centimes (sikkert den billigste billettpris overheadet i dagens Frankrike: 2 øre!) setter en over. Men så får en også til gjengjeld en revy av alle flagg og raser og språk under solen mens en slik rusler fra skip til skip, amerikanere, grekere, portugisere, tyrkere, australiere, argentinerne, skandinaver og mange andre som under banning i alle tungemål losser og laster alt hva en menneskehjerne og UNRRA's ledelse kan pønse ut, fra appelsiner til landbruksmaskiner. Og framfor alt er det over Rouen at Frankrike selv spytter sitt bidrag i den internasjonale bøsse for å skaffe seg høyst nødvendig valuta i Amerika, — winchene hyler og hviner når de hiver Renault-biler og vinballonger over rekkene, — det er ikke lenger av sitt overskudd, men av sin nødtørftige produksjon at landet ofrer for å skaffe seg enda nødtørftigere ting tilbake. Den sene, frostkalde våren har til dels hatt katastrofal virkning på jordbruket, og når det tørre daglige brød står på spill, får heller luksusbilene fare over

²⁾ En undrer seg nesten over at Seinen over hodet kommer fram til havet når en hører at på den over 100 km. lange strekningen fra Paris til Rouen har den et fall på bare 14 meter!

Det religiøse Spania

Et svar fra pastor dr. IVAR HANSTEEN KNUDSEN

Den 25. april d. å. inneholdt «Vårt Land» en artikkel av Bjørn Hallstrøm som skildret sine inntrykk fra «et illegalt besøk i Francos undertrykte land». Pastor dr. Ivar Hansteen Knudsen repliserte i et inserat som ble opptatt i «Vårt Land» for 7. mai. Vi bringer herved denne artikkel.

Med sorg og krenket sinn har vi måttet lese i Vårt Land en artikkelserie om det emne som her i Norge med hektisk fart har tatt form av et politisk hysteri: det spanske spørsmål. Det er for så vidt ikke emnet som krenker oss. Det har sin bakgrunn. Det er da heller ikke de politiske vurderinger og observasjoner i artikkelserien som vi her vil røre ved. Vi — som føler oss krenket — stoler på at de som har ansvaret for vår utenrikspolitikk saklig tar hånd om den rent politiske siden av Spania-spørsmålet. Og våre styrende menn, støttet av de politisk vel bevandrede i landet, vil sikkert til tid og stund klokt og nøkternt vurdere riktig og holde vår politiske ære ren også om det spanske problem skulle fordre vår innsats.

Nei, vår indignasjon som katolske kristne gjelder den form for hån overfor kristne medmennesker som ikke har annen beveggrunn enn at disse kristne medmennesker kanskje overdriver sin kristendom.

Atlanten. Vinen er det verre med i dette landet hvor den er for mat å regne og inngår som en av de faste hovedstøtter i det daglige kosthold.

På tilbakevegen ser vi et norsk flagg og en vegviser som leder oss til den norske protestantiske sjømannskirken i en liten gate som munner ut i Boulevard des Belges. Det er en vakker og smakfull liten kirke, — på veggen finner en — *mirabile dictu* — et citat i store bokstaver (på latin og på norsk) av ingen annen enn St. Bernhard av Clairveaux: «En finner Gud lettere ved å be enn ved å diskutere.» Likeledes gleder en seg over å finne et hjemlig og innbydende norsk leseværrelse for sjøfolk ved siden av kirken.

Når en kommer ut igjen i den stille sidegaten og vender seg mot øst, ser en spiren til katedralen som reiser seg mektig mot himmelen, og så slår det en, at for én gangs skyld er dimensjonene sanne og normale, — ikke dette såre misforhold som hjemme i Norge mellom den katolske kirkes faktiske betydning og de små og bortgjemte gudshus den disponerer over. For første gang ser vi en norsk luthersk kirke ikke bare spirituelt, men også materielt og bokstavelig talt i Moderkirkens skygge. Rollene er byttet. Dette er Europa — en er utenfor faren for en innbitt sekt-psykologi som det kanskje kan være fare for i et land hvor et barn av den universelle kirke, av de 350 millioner's kirke, så å si får de 99.9 prosents motstand og fordømmer inn med selve den luft han puster.

Triumf? Ikke nettopp det. Snarere en trygg tilfredshet ved å se anskueliggjort for første gang med sine øyne hva en i teori ikke har tvilt på ett sekund: at det gamle er eldst og det sanne sannest.

Vårt Land av 23. april d. å. lar sin korrespondent få lov å si at tronpretendenten Juan dessverre står under jesuittenes innflytelse. Jesuittene er som kjent noen svært nidkjære prester og skal være intolerante, ja til og med overfor Franco. Kunne de da ikke for en gangs skyld, når sakene står slik, få litt honnør? Iallfall i logikkens navn. Vi som skal være lovlydige nordmenn må jo likevel være så intolerante at vi gjennom vår grunnlovs § 2 utelukker disse katolske prestene fra riket. Så hvorfor ikke ha råd til litt honnør for kollegialitetens skyld, bare?

Men heller ikke dette rammes av vår indignasjon. Derimot det meste av artikkelen av 25. april under overskriften: «Fullstendig middelalder i det religiøse Spania». Et dekret gjengitt i fete typer som eksempelet på katolisismens uhyrlighet, står undertegnet av pave Justinianus XII. Der har aldri sittet noen pave Justinianus på Petri stol, langt mindre tolv av dem. Denne uaktsomhet alene er nok til å påvise artikkelens uvederheftighet.

Under et bilde heter det: «Spanske sosietetsdamer står i kø for å komme inn til den undergjørende Kristus-statue, «De tre ønskers Kristus», — svart overtro og primitiv magi» (!). Det var en tid — i middelalderen og i Norges storhetstid — da botferdige nordmenn dro fra Oslo hele veien opp til Nidaros for å knele i bønn ved Hellig Olavs skrin. — og store jertegn skjedde, sier sagaen. Alle vet at disse syndere var katolske menn og kvinner, valfartsstedet og Domkirken et katolsk-kristent foretagende. Men ingen edel nordmann har dog våget å håne dette. Hvorfor skal da spanske sosietetsdamer og offiserer i uniformer som alminnelige syndige mennesker, ikke i dag kunne få lov å stå i kø foran en kirke og samles i håp og bønn om en Kristus-statue som et ytre monument over vår oppstandne Frelser, hvis jordiske rester ikke finnes i noe skrin, men lever verden over i kunst og kultur? Og enda har kanskje journalisten i sin teologiske ignoranse ikke engang lagt merke til at Kristus-statuen sto i nærmeste nærhet til et skrin likevel; ikke et skrin med menneskelige reliquier, men med Jesu Kristi eget legeme som virkelig nærværende i Alterets hellige sakrament. Svart overtro og primitiv magi? Vi er ikke bare indignert som katolske kristne. Vi er *forferdet* i selve Kristi navn!

Er det kanskje et spørsmål om det «hellige enfold»? Men det hellige enfold hos menneskene burde være en konsekvens av selve Gudserkjennelsen. Det ville neppe skade om vi kristne nordmenn hadde litt mer av dette enfold. Da ville vi stå sterkere, mer uberørte som kristne. Og det ville neppe skade, snarere virke oppbyggelig, om også Oslos sosietet eller borgere sto i kø for å ære et kristent merke, i stedet for en V med ring omkring!

Under Kristi kors på Golgata sto hans mor og gråt. Korsets dårskap er blitt en lidelse for mange;

Munken, offiseren og administratoren admiral Thierry d'Argenlieu

For vel et års tid siden så det ut som om Frankrike skulle måtte gi slipp på Indo-Kina. Det ville ha vært et stort tap for landet og også for Kirken, som da ville ha mistet de blomstrende misjonsstasjoner som fantes der. For å ordne opp i forvirringen sendte general de Gaulle admiral Georges-Thierry d'Argenlieu til landet med stor sivil og militær myndighet. I dag har Frankrike igjen herredømmet over alle viktige strategiske punkter, og misjonærene har kunnet ta opp igjen sitt arbeid. Når forholdene i nær framtid er blitt helt stabile, vil han som opprettet denne ro og orden, igjen gi avkall på sin høye stilling og sin uniform for å iføre seg munkekutten og trekke seg tilbake til klostrets fred, for admiralen er den velærverdige pater Louis de la Trinité, den tidligere provinsialprior for karmelitmunkene i Frankrike. Det er et enestående tilfelle i samtiden at en munk spiller like stor rolle i det verdslige liv som i Kirken. Når en hører om en prest som også er aktiv soldat, tenker en uvilkårlig på en prest som skyter og slåss, hører skrifte og gir absolusjon, men ikke noe av dette passer på Thierry d'Argenlieu som hele sitt liv alltid bare har ofret seg for én ting ad gangen. Den første del av sitt liv var han et strålende eksempel på en tapper soldat. Så ga han avkall på sin militære løpebane for å gå i kloster. Han ga seg hen med sjel og legeme til sitt klosterkall, men da fedrelandet kalte på ham, iførte han seg for annen gang uniformen og gjorde en så svimlende karriere som ingen annen fransk marineoffiser under den siste verdenskrig.

Selv glemmer han ikke et øyeblikk at han forblir prest og munk, men offisielt vil han bare være statens tjener. De to tilværelser er fullstendig atskilt hos ham. Han finner det best slik for å unngå ubehagelige og vanskelige forviklinger. Det er også klart at det er et fullstendig skille mellom offiserstittelen og presteverdigheten, en kan opphøre å være marineoffiser, men aldri å være

prest, om de kirkelige handlinger hviler, er prestevigselen utslettelig. Vi må bøye oss for admiral d'Argenlieus sjelsstyrke og den måte han underkaster seg sin standspå. Han er en av våre samtidige som gjør størst ære på sitt fedreland og på katolisismen.

Georges-Thierry d'Argenlieu er født i Brest 7. april 1889. Av hans mange søstre og brødre er to søstre død i ung alder i kloster, to brødre er dominikanere, den ene er pater Benoit d'Argenlieu som ledet den franske katolske misjon i Stockholm.

17 år gammel begynte Georges-Thierry d'Argenlieu på sjøkrigsskolen, hvor han utmerket seg. Han var med under hele den første verdenskrig, og 24 år gammel ble han dekorert med æreslegionen.

Men da krigen var slutt, var tiden inne til å realisere et ønske han lenge hadde næret. Under de fire års kamp til sjøs hadde den unge offiser lidt hårdt under krigens barbari. Han hadde lenge følt kallet fra Gud, og etter moden overveielse besluttet han seg til å følge det. Han inngir sin avskjedsansøking og trer inn i en av de strengeste ordner, hos de barfotede karmelitmunker i klosteret i Avon, nær Fontainebleu. Hans foresatte forsto snart at han eide en usedvanlig intelligens, og han ble sendt til Rom for å gjøre sine filosofistudier der. Her ble han blant annet en elev av den kjente pater Garrigou-Lagrange. Da hans teologiske studier var fullført, ble han prestevigslet den 6. juni 1925. Knapt to år senere ble han utnevnt til underprior i klosteret i Lille, i 1929 ble han novisemester.

Helt siden revolusjonens dager hadde karmelitmunkene i Frankrike levd under vanskelige og tunge forhold. Det er først i vårt århundre at fornyelsen kom gjennom en elite av munkene som var like meget å beundre for sin vitenskap som for sin fromhet. I 1932 kunne en begynne å tenke på gjenoprettelsen av Pariserprovinsen, og pater Louis de la Trinité ble valgt til den første provinsial-

men ingen har den rammet som henne. Alle kristne er enig om at kvinnen Maria er Frelserens jordiske mor. Men hvorfor latterliggjøre spaniernes vyrdnad for henne — selv om en hr. Franco steller med landets politikk, selv om en nordisk synes den går for vidt? En som kjenner sydlendingenes mentalitet og hjertedannelse, vet at deres morsinstinkt stikker meget dypt, og for så vidt kan vi si, at de på det religiøse område lar seg lede av dette. De føres tettere inn på bildet av Frelserens mor, uløselig knyttet som hun er til Kristi fødsel, liv og død og frelsesverk. De fromme sjeler venner seg derfor ikke bort fra Kristus. Kanskje er de for vårt nordiske fromhetsblikk fattige i ånden. Men om disse små og fattige har Kristus selv sagt at de er salige og skal arve himmelen til lønn. Det er ingen mot-

sigelse når intelligens og hellig enfold møtes overfor det guddommelige mysterium som inkarnasjonen er. I kristent språkbruk heter det ydmykhet.

Med dette skulle vår triste forferdelse være uttrykt, men også fra vår side bilagt. Dette er ikke en tid for polemikk mellom kristne. Vi har derfor først gått den stille vei til redaktøren, men fra bladets egne spalter — fordi den forfekter kristendommen — har vi måttet lindre forargelsen for dem av leserne som sikkert dypt har følt den, og som har rettmessig krav på også å høre vår røst.

La oss ikke glemme at en kristen alltid er en kristen, selv om han står annerledes «plasert» konfessionelt. Mellom kristne er der ingen plass for rivalitet. Det måtte da være å kappes i gjensidig kjærlighet!

pater. Han ble gjenvalgt to ganger, noe som er nokså enestående, og var i besittelse av denne verdighet da mobiliseringen kom i 1939.

Den tid pater Louis de la Trinité var provinsialprior, ble en blomstrende periode for hans orden. Han fikk fart på gjenoppbyggelsen av klostrene i provinsen, et stort antall nye bygninger er bevis på hans handlekraft og dyktighet. Studiene ble betraktelig utdypet ved en tilbakevenden til de gamle karmelit-tradisjoner. Klostrene ble fylt av nye noviser, en sann elite av intellektuelle og moralsk og sosialt sett høytstående unge menn, som fulgte kallet tilskyndet av pater Louis.

Ved siden av å være organisator, administrator og sjelen i hele sitt gjenoppbygningsarbeid, var pater Louis også en utmerket forfatter. Han offentliggjorde en mengde artikler om den hellige Johannes av Korset, og den hellige Therese av Jesusbarnet. Han var en beåndet taler og en sjelden foreleser. Ved fakultetet i Lille og ved l'Institut catholique i Paris holdt han forelesninger over de tre store karmelithelgener, den hl. Johannes av Korset og de to hellige Thereser. I disse mest fruktbare og lykkeligste år av sitt liv utfoldet han en umåtelig arbeidskraft, selv nettene brukte han til arbeid og bønn.

Fra dette lykkelige liv var det at den alminnelige mobiliseringsordre rev ham ut i 1939. Som reserveoffiser var han tilknyttet majorstaben i området ved Cherbourg. I juni 1940 tar han del i forsvaret av dette område, den 19. juni blir han tatt til fange, den 22. flykter han fra en fangetransport på vei til Tyskland, når kysten, og kledd som bonde kommer han seg til Jersey på en fiskerbåt og slutter seg til de engelske styrker for å fortsette kampen. Han er en av de aller første franskmenn som samler seg om general de Gaulle. Fra 1. juli begynner han arbeidet med å skape det frie Frankrikes sjøstridskrefter. I september er han lederen for parlamentærene i Dakar. Her blir han såret, men klarer å fullføre sin misjon. I januar 1941 blir han kalt til London og siden sendt i viktige ærend til Kanada. Som medlem av rikets øverste krigsråd blir han 9. juli 1941 utnevnt til høykommissær for Frankrike i Stillehavet med utstrakt sivil og militær myndighet, og kort tid etter blir han admiral. Etter Pearl Harbour-affæren organiserer han forsvaret i de franske kolonier i Stillehavet, og da de allierte styrker var gått i land i Nord-Afrika, utnevnte de Gaulle ham til kommandant over de franske sjøstridskrefter i Storbritannia. Den 14. juni 1944 har han den ære å føre de Gaulle til Frankrike ombord på La Combattante. Den 25. august finner vi ham i general de Gaulles følge under triumfinntoget i Paris. Og til slutt i august 1945 blir han så tildelt det vanskeligste av alle de ærefulle oppdrag han hittil har fått, nemlig det å være fredsstifter i Indo-Kina.

Det er ingen som tviler på denne store franskmanns ærefulle, patriotiske fortjenester, eller på hans strålende egenskaper som offiser og diplomat. Men mange, både katolikker og andre, synes å være desorientert ved tanken på at en munk kan beskjefte seg med så viktige statsanliggender. For å berolige disse kan det være av betydning å dra fram enkelte bevis på at pater Louis har tillatelse fra øverste kirkelige hold til under visse forhold å tre i statens tjeneste, og at hans confratres følger ham med beundring og bønn på hans vanskelige vei.

En pavelig bemyndigelse tillater pater Louis de la Trinité å oppholde seg utenfor sitt kloster som en enda

mobilisert prest. I et brev skriver den nåværende provinsialprior for karmelitene: «Den pavelige nuntius har i den hellige stols navn bestemt at admiral Thierry d'Argenlieu fremdeles skal stå til tjeneste for staten, fordi han utfører et strålende arbeid for Frankrike, noe som også faller tilbake på den kristne sivilisasjon.»

Lenger nede i brevet fortsetter prioren: «Pater Louis har overtatt en stilling som er meget betydningsfull sett ut fra franske interesser, og hvis hans oppdrag skal få en lykkelig avslutning, kreves det at han overvinnes de største vanskeligheter. Derfor anmoder han om at alle våre klostre må be for ham, slik at han, når han atter en gang må reise fra Frankrike, kan ta med seg bevissheten om at hans egne tror på ham og følger ham med sine bønner.»

Hva skulle vel vi kunne føye til disse kategoriske vitnesbyrd? Vi forstår at admiral Thierry d'Argenlieu er i full overensstemmelse med Kirken og med sin orden. Det er langt fra at han trakter etter verdslige stillinger og æresbevisninger. Han aksepterer dem som offer for Gud og Frankrike.

Derfor bør vi la våre bønner slutte seg til alle de bønner som stiger opp fra karmelitklostrene i Frankrike, og be Gud velsigne den store franskmann som har ofret så meget for sitt land og sin tro.

C. Hugo Weber

in memoriam

Det ble stor sorg i Porsgrunns katolske menighet 13. april da budskapet kom: Hugo Weber er død!

Etter lengere tids håpløs sykdom døde han stille og fredfullt på St. Josephs Hospital, styrket med Kirkens nådemidler. Det var til stor trøst og glede for ham at han i de siste måneder fra sitt sykeleie kunne følge messen i søstrenes kapell og motta kraft og styrke i den hl. kommunion flere ganger i uken. Den siste store gleden opplevet han 1½ uke før sin død da hans hustru ble opptatt i vår hellige Kirke i søstrenes kapell. Han hadde bedt Gud om å oppleve denne dagen og se henne med deres to barn ved Herrens bord før han skulle vandre bort. Den dagen hans ønske ble oppfylt strålte han av glede og takknemlighet. Det var til stor oppbyggelse for alle å se med hvilken tålmod han som syk bar sin tunge lidelse og med hvilken hengivenhet i Guds vilje han så døden i møte.

*

Under signaturen J. dx. skrives fra Porsgrunn til «St. Olav»:

«Kjøpmann C. Hugo Weber er død, bare 45 år gammel.

Det synes så ufattelig når nettopp de beste blant oss går bort i ung alder. Mens de ennå har så meget å utrette og leve for og lar så mange nyte godt av sitt overskudd av virkekraft.

Weber var en dyktig administrator. Energisk og målbevisst gikk han inn for å løse de mange vanskelige oppgaver. Og han fant alltid en tilfredsstillende løsning.

Disse egenskaper gjorde at Weber fikk en rekke tillitshverv ned gjennom årene.

I Vår Frue menighet var han i alle år en drivende kraft og sto som formann i St. Olavs-foreningen og kirkekoret i flere år. Likeså var han med og stiftet St. Laurentius-foreningen, for katolske unge menn.

I idrettsforeningen «Pors» har han nedlagt et stort arbeid som administrator. Han virket også aktivt som skidommer og fotballdommer. For tiden var han styremedlem i Radioforhandlerne Forening.

Med sitt lune vesen, bramfri og tolerant, vant Weber seg venner over alt.

Vi lyser fred over hans minne. Når vi minnes ham, ha da alltid Kirkens eldgamle bønn på lebene: «Gi ham den evige hvile og la det evige lys lyse for ham!»

*

Til disse ord føyer pastor Hansteen Knudsen, som jo selv er fra Porsgrunn og har kjent den avdøde godt, følgende:

«Det er sagt om C. Hugo Weber, som døde i Porsgrunn 13. april, at han var en omtenkstom mann. Han fikk utrettet usedvanlig meget rundt omkring seg i de 45 årene han fikk leve, og hadde også tenkt og ordnet usedvanlig meget av det som følger en manns død. Han glemte ikke alt det livet hadde gitt ham, og fordi døden ikke kunne engste sjelen hans, hadde han ro og tanke nok til overs for sine kjæres fremtidige ve og vel, for sine mange, mange venner, for sin Kirke ikke minst som han rådet seg med i ett og alt. Det eneste, synes det, han ikke hadde tenkt på, var å skrive sin egen nekrolog! Hadde han visst hvor vanskelig det var å skrive den, ville han sikkert også her gitt sine hjelpende vink.

En manns livsgjerning rommes likevel ikke innenfor nekrologens mørke ramme. Det ser vi når vi skal tegne C. Hugo Webers i ordbilder. Å regne opp hva han gjorde, strekker ikke til, — det er den dype tanken bak alt han gjorde som gjør at vi minnes ham som et stort menneske. Gud og mennesker hadde glede av ham, han mest av Gud, men mer enn de fleste også av sine medmennesker. For han hadde bare venner.

Som en av dem ber jeg Gud signe hans sjel og hans eterlatte, og til disse siste gjelder ikke minst menigheten i Porsgrunn, som i C. Hugo Weber har mistet en trofast støtte og et lyst eksempel.»

*

Lørdag 19. april holdt sokneprest Duin rekviemessen i Vår Frue kirke i Porsgrunn som var stilfullt og verdig dekorert. Mens organist I Nielsen spilte en sørgemarsj ble kisten båret inn — inn i den kirke hvor Hugo Weber var blitt døpt og hadde mottatt sin første hl. kommunion, hvor han var blitt fermet og viet — og hvor vi alltid så ham trofast på sin faste plass. Koret sang Griesbachers Missa pro Defunctis. Begravelsen foregikk kl. 14.30. Allerede kl. 14 var kirken fylt til siste plass, for Hugo Weber hadde mange venner, ja en kan gjerne si, han hadde bare venner. Han hadde en enestående evne til å vinne alles sympati ved sitt elskverdige vesen og sin korrekte handlemåte.

Sørgehøytideligheten ble innledet med vakker fiolin og orgelmusikk. I overbevisende ord karakteriserte soknepresten treffende den avdøde idet han sa at Hugo Weber i første rekke var en kristen mann og en mandig kristen. Ved sitt liv hadde han vist at det går an å være en god kristen og til samme tid ha en levende interesse for det almene. Han har vist at det er mulig å være en virksom forretningsmann, å delta med iver

og begeistring i forenings-, selskaps- og sportslivet og allikevel være en trofast katolikk. Det var ikke bare først i sykdomstiden med døden for øye at Hugo Weber ble en alvorlig kristen, — nei, helt fra sin ungdom av var han en overbevist og trofast katolikk som elsket sin Kirke og var interessert i alt som gjaldt den og menighetens sak; han sto gjerne til tjeneste når det trengtes. Så lenge hans helse tillot det, var han ivrig medlem av kirkekoret. Han tok da også selv i forveien ut de sanger som han ville skulle synges ved hans begravelse.

Minnest om C. Hugo Weber vil trofast bevares i menneskers sinn. Han hvile i fred!»

Takk!

Styret for St. Elisabethkongressjonen retter herved en hjertelig takk til alle som hjalp til å gjøre vår festaften så vellykket. Det innkom kr. 1350,98. Alle utgifter til forberedelsen i form av gaver og stoff til tombolagjenstander, avertissement samt kjøring av filmen etc. beløp seg til kr. 50,— altså er den rene netto

kr. 1300,98.

som er satt inn på «Ønskedrommens»s konto.

Med det som er samlet inn for har vi nå

kr 1530,00.... ..

Dette strålende resultat overgikk høyt våre dristigste forventninger, og enhver må ta mot vår lykkeligste takk.

«Ønskedrommen» er et skritt nærmere målet.

Ragnhild Nylund.

Et jubileum.

Fra styret for Norges Katolske Kvinneforbund har vi mottatt følgende:

Formannen for Union Internationale des Ligues Féminines Catholiques, Madame Steenberghe-Engernigh, feirer 23. mai sitt 25 års jubileum. Det var 23. mai 1922 at Pave Pius XI utnevnte henne til den krevende og betydningsfulle stilling hun har hatt i alle disse år. Vi ønsker Madame Steenberghe-Engernigh hjertelig til lykke og håper at de katolske kvinneforeninger i alle land lenge må få nytte godt av hennes dyktige og oppofrende arbeide. Madame Steenberghe-Engernigh arbeider for tiden utrettelig med den store internasjonale kvinnekongress som finner sted i Rom i september dette år.

ELISABETH SINDING,

p. t. formann.

Pauluskredsen

som også her i Norge hadde så mange abonnenter har nå gjenopptatt sin virksomhet. I den anledning har St. Olavs redaksjon mottatt følgende skriv fra formannen, sokneprest Knud Ballin, som vi hermed bringer til våre leseres kunnskap med vår varmeste anbefaling av Pauluskredsens virke:

«Samtidig med dette Brev fremsender Pauluskredsen sin nyeste Publication: P. H. Petitot: St. Therese af Lisieux.

Jeg kan neppe tro andet end, at det ogsaa i Norge vil vække Glæde, at denne udmerkede Bog nu foreligger paa et skandinavisk Sprog og jeg vil derfor bede Dem anbefale den stærkt for Deres Læsere.

Samtidig vil jeg gøre opmærksom paa, at Pauluskredsen med denne Bog genoptager sin Virksomhed, som har ligget stille i 2 Aar. Bogen vil blive tilsendt alle «gamle» Subskribenter i Haab om at den Interesse maa hidtil har vist Pauluskredsens Subskriptioner maa vare ved. Men vi saa meget gerne at Tallet af nye Subskribenter til Pauluskredsens Adresse: Frederikssundvej 225, Brønshøj. Betalingen — 4 Kr. halvårlig — kan tilsendes pr. Bankcheck efter Modtagelsen af Bogen.

Ovenomtalte Bog koster i Boghandlen 6,75 Kr., saa det maa siges at være en fin Forretning at være Subskribent.»

Paa Pauluskredsens Vegne
Knud Ballin.

Feriekolonien

Vi har hatt den glede å motta tilbud fra to unge piker, som vil assistere ved feriekolonien de tre første uker av ferien. Men vi mangler hjelp til de neste tre ukene og vil herved atter få appellere til våre unge piker om det skulle være to til som vil påta seg dette hverv — som før nevnt mot en passende godtgjørelse. Det er både en takknemlig og interessant oppgave å bidra til å gi våre barn et godt og styrkende landopphold, som kan trenges så vel etter denne lange og strenge vinter.

Vi håper inderlig det finnes noen, som har anledning til å gjøre denne innsats i menighetsarbeidet. Vi vil være takknemlige ved å høre fra vår ungdom så snart som mulig. Henvendelse til Menighetspleiens kontor, Akersveien 5. For øvrig vil vi få lov til å anbefale feriekolonien til alles velvilje.

S. Ø.

Hec hjemme - -

Jubileumsfestlighetene på Hovedøya søndag 18. mai ble en uforglemmelig begivenhet for alle som deltok i dem. — «St. Olav»s neste nummer vil i første rekke beskjeftige seg med disse festligheter og deres årsak: cisteciensermunkenes ankomst til stedet for 800 år siden.

Oslo. St. Olavslaget holdt 11. mai en av sine familieaftener. Ungdommen holdt — hadde jeg nær sagt — som vanlig generalforsamling i klubblokalet. Frammøtet var derfor fordelt nokså likt på begge easjer. Frk. *Martha Østensvig* som hadde lovet oss en tur med lysbilder til Monte Cassino ble forhindret i dette, da det var et uhell med lysbilledapparatet; hun holdt i stedet et kåseri om Anders Sandvig på Maihaugen som hadde sin 85 års dag den samme dag. Med sin sakkyndige og interessante fortellermåte tok hun oss alle med i sin begeistrede skildring om hans livs verk, og hun fikk flere ganger applaus midt under foredraget. Etterpå sang *Svein Brun* som med sitt nesten sydlandske temperament fikk hele forsamlingen med i sine refrenger og fikk stemningen til å «løfte taket» som det heter. De som befant seg i andre høgda i klubblokalet måtte bestemt ha merket bevegelsen, for de innfant seg i første etasje alle sammen og slo seg til der resten av kvelden. Det ble således en ganske pen forsamling til slutt. Det var en hyggelig kveld.

Skr.

Arendal. Søndag 4. mai var en stor høytidsdag her i menigheten. Hans høyærv. biskop Mangers meddelte da fermingens hl. sakrament til 7 av menighetens medlemmer, deriblant 2 konvertitter.

Allerede til morgenmessen kom fermlingene og de fleste i menigheten og gikk under messen til Herrens bord. Soknepresten, pastor Hogenes holdt her en preken, særlig rettet til de som skulle fermes, men også til oss andre, om den store gave fermingens hl. sakrament er og den nåde og kraft det gir til dem som mottar det, og hvilken betydning det har for menigheten. Fermings-dagen er menighetenes pinsedag, den er for oss hva den første pinsedag var for apostlene — prekenen sluttet med en varm og inntrengende oppfordring om å ære Guds hellige mor, hun som mere enn noe annet menneske var fylt av den hl. And.

Vår kirke er altfor liten! Det viste seg særlig til høy-messen. Da biskopen, mens koret sang «Ecce Sacerdos Magnus» kom inn i kirken, var denne overfylt og mange måtte stå ute i gangen. Det hl. messoffer ble frambåret av hans høyærv. biskopen, assistert av soknepresten. Etter messen holdt biskopen en tale til fermlingene og menigheten. Han talte om dette hellige sakramente som gir en slik nåde, styrke og kraft, men først og fremst kjærlighet. Deretter fant den høytidelige stadfesting av dåpsløftene sted, og deretter mottok fermlingene under håndspålegging, salving og bønn dette store sakrament.

Mandag var menigheten igjen samlet i mai-andakten i kirken. Her holdt pastor Hogenes en kort preken, hvori han ga uttrykk for sitt inderlige ønske om at andakten til Guds hl. mor må bli mere og mere kjær for vår menighet. Jo mere vi elsker henne, jo mere vil vi av henne lære å elske Jesus. Det er et faktum at der hvor Guds mor æres og elskes står de kristne urokkelige i sin tro.

Etter andakten var vi samlet med biskopen, soknepresten og en del søstre i foreningslokalet til en liten enkel tilstelning. Her var det sang, taler og opplesning. En av fermlingene rettet en varmtfølt takk til biskopen. Fru Kringlebotten leste vakkert av sin fars Lars Eskelands dikt. Soknepresten holdt en både alvorlig og spøkefull tale — «om de bånd som oss binder» og hans høyærv. talte igjen til oss i gode og formanende ord. Plassen tillater dessverre ikke noe mer utførlig referat. Der innløp hilsmingstelegram fra vår tidligere sokneprest pastor Bergwitz, med hilsen til fermlingene, soknepresten og menigheten. Det ble mottatt med begeistret håndklapp, — så var det hyggelig samvær, og festen ble avsluttet med ferdelandssalmen og vi mottok til slutt den biskopelige velsignelse.

E. K. N.

Fredrikstad. Blant avdøde kong Chirstian X av Danmarks siste embetsgjerninger var også utnevningen av en del velfortjente menn til riddere av Danebrog. En av disse var vår kjente trossfelle *Einar Lars Berrum*, dansk visekonsul i Fredrikstad.

Konsul Berrum var i sin tid høy frimurer, men da han hadde lært moderkirken å kjenne, ofret han alle de utmerkelse han hadde i ordenen for å bli en trofast sønn av Kirken. Med iver har han gått inn for Kirkens sak, både i St. Birgitta menighet og i St. Olavs Forbund som formann i lokalledes gjennom en rekke år og medlem av Centralstyret.

Vi ønsker konsul Berrum hjertelig til lykke som ridder av Dannebrog, en utmerkelse han har fått for sine fortjenester som dansk konsul.

- og derute

I KONSENTRASJONSLEIREN I DACHAU har over 2000 katolske prester funnet døden — ifølge en statistikk utarbeidet av Vatikanet. Av de polske prestene som kom til leiren døde halvparten, av de tyske fjerdeparten. Hver annen måned skulle ledelsen oppsette en liste over leirens beboere. Den siste av disse oversikter er datert 15. mars 1945 og inneholder følgende fortegnelse over de geistlige: «Det finnes her 1493 prester fra 25 nasjoner hvorav 64 østerrikere, 284 tyske, 1 lothringer, 8 luxembourgere, 6 statsløse, 791 polske, 122 franske, 73 tsjekkere, 38 hollendere, 34 belgiere, 29 italiener, 19 jugoslaver, 4 ungare, 4 littauer, 3 danske 1 norsk, 2 greske, 2 kroater, 2 sveitsere, 1 amerikaner, 1 englender, 1 nisser, 1 rumener, 1 spanier og 1 ukrainer. Av ordensgeistlige tilhørte de fleste jesuittene — 26 i alt.

Spesialforretning i

HOSPITALUTSTYR

Tekstilvarer og sengeutstyr for sykehus

SØSTERUTSTYR

Kjoler — forklær etc.

De gamle gode kvaliteter begynner nu å komme igjen.

SVERRE W. MONSEN
BERGEN

**Beste
og hurtigste
slipemiddel
for lager og
ventiler**

Johan Olsen & Sønner

Murmester og entreprenørforretning

Kongensgt. 17, Oslo.

Etabl. 1896.

Telf. 42 50 85 - 42 52 23

St. Olavs Forlag

Akersveien 5 I

Pater Boers: «Katolsk praksis». Kr. 7,00.

Fåes også hos Cammermeyner og Concentra, Akersgt. 61.

Pater Lutz: «Kjenn din religion» Kr. 6,00.

Tidligere utkommet:

Pastor Sund: «Nærmere Gud». Kr. 1,50.

Pater Leo van Eekeren: «Det kristelige ekteskap og cølibat.» Kr. 1,00.

«Bønnebok for katolske kristne.» Kr. 7,50.

Pater Thorn: «Kristen enhet.» Kr. 1,00.

Pater Dr. J. van der Burg: «Det katolske trosprinsipp sammenliknet med det protestantiske.» Kr. 3,00.

«Det bibelske Skriftemål.» Kr. 1,00.

Dessuten flere opplysende brosjyrer, samt katolske skolebøker.

Stadig mer etterspurt er

Pater Boers' bok:
KATOLSK PRAKSIS
Kr. 7,00

Ny bok!

Pavedømmet

av Pastor J. v. d. Burg

Stemmebruk, Oplesning

Behandling av talefell

ADELAIDE JØRGENSEN

Telf. 46 23 73. — Jac. Aallsgt. 16 III

T. S. Jacobsen Begravelsesbyrå

Ullevålsvn. 1

Telf. 33 23 34 - 33 22 46

Privat 55 85 50 - 69 43 72

Bryggerimester Høflmayers og hustrus legat

I.

til beste for ubemidlet katolsk mannlige ungdoms oppdragelse og undervisning. Ansøking om å komme i betraktning ved utdeling (eller fornyelse av tidligere utdeling) av legatets midler, må sendes soknepresten i St. Halvards menighet, Urtegata 29 II, innen 31. mai d. å. og må være anbefalt av vedkommende sokneprest.

LEGATSTYRET

Friplass på St. Sunniva skole

II.

Ansøking om å komme i betraktning ved utdeling (eller fornyelse av tidligere utdeling) av Bryggerimester Alois Høflmayers og hustrus legat for friplass på ovennevnte skole for skoleåret 1947—48 må sendes soknepresten i St. Halvard, Urtegata 29 II, innen 31. mai d. å. og må være anbefalt av vedkommende sokneprest.

Erindringsliste:

Oslo katolske menighetpleies kontor.

Åpent fra kl. 11—13 torsdag,
fredag og lørdag.

St. Elisabethkongregasjonen av St. Olav, Oslo

Felleskommunion søndag 1. juni.
Møte tirsdag 3. juni i St. Josephs
kapel, og deretter selskapielig sam-
vær i klubblokalet.

Mariakongregasjonen Oslo

Møte i St. Josephs kapell onsdag
4. juni kl. 20. Styremøte hos preses
kl. 18.45.

Felleskommunion søndag 8. juni
i St. Olavs kirke kl. 8.15.

St. Franciskus 3. orden Oslo

Møte fredag 13. juni i St. Hal-
vards kirke. Deretter selskapielig
samvær i lokalet.

ST. OLAV

KATOLSK UKEBLAD

REDAKTØR:

E. DITHMER-VANBERG

REDAKSJON OG EKSPEDISJON:

Akersvegen 5 I. Telefon 42 37 43.

ST. OLAVS EKSP. OG FORLAG:

Kl. 10—15, unntatt onsdag.

Utbetalinger kun tirsd. kl. 13—14.

ABONNEMENTSPRIS: kr. 2,50 pr.

kvartal, for utlandet + avisporto.

ABONNEMENT tegnes i ekspedi-

sjonen og på ethvert postkontor.

ANNONSER må være innsendt in-

nen søndag aften.

MANUSKRIPTER må være inn-

sendt innen fredag aften.

St. Olavs Forbund

ekstraordinært landsmøte søndag 25. mai kl. 20

i Festivitetslokalet, Akersveien 5, Oslo.

Forhandlingene fortsetter mandag 26. mai kl. 14 samme-
steds.

Arbeidsutvalget.

Fermingens Hl. sakrament

meddeles i Oslo Pinesøndag ved H. H. Biskopen i St.
Olavs kirke etter Pontifikalmessen.

Til åndelig forberedelse av konfirmantene holdes en
særlig retrett, ledet av franciskanerpater Novatus Hüt-
jens onsdag 21., torsdag 22 og fredag 23. juni kl. 7
hver kveld i Biskopens kapell, Akersv. 5.

St. Gudmunds legat

Til opphold ved katolske skoler for barn fra ubemidlede
katolske hjem i Norge.

Søknader (med anbefaling fra vedkommendes sokneprest)
bes sendt snarest til Prioeren for Dominikanerne, Neu-
berggaten 15, Oslo.

N. R. R. F.'s

Utdannelsesfond for ungdom

utdeler i juli måned en del av inneværende års renter.
Ansøkingene må være anbefalt av vedkommendes sokne-
prest og tilstillet viseformannen, fru Elisabeth Sinding,
Gabelsgt. 23, Oslo, innen 1. juni.